



## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Dariny Ličkovej v právnej veci žalobcu **Ing. V.P.**, podnikajúceho s dodatkom P.B., J.X., IČO: X., B., Česká republika, proti žalovanému **Ing. P.B.**, bytom K.X., R., zastúpenému advokátkou JUDr. M.B., V.X., Ž., o zaplatenie 11 646,-Kč s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. augusta 2006, č.k.: 15 Cb 301/02-98 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 18. septembra 2006, č.k.: 15 Cb 301/02-106, takto

### r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 16. augusta 2006, č. k. 15 Cb 301/02-98 sa **m e n í** tak, že žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi 11 646,- Kč istiny s 15% úrokom z omeškania od 5. januára 1999 až do zaplatenia.

Napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline z 18. septembra 2006, č.k.: 15 Cb 301/02-106 sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi 15 059,- Sk náhrady trov konania.

### O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenie 11 646,- Kč s titulom zaplatenia ceny za prepravu z Popradu do Dčína. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 5473,- Sk náhrady trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že na základe objednávky spoločnosti P., č. 44098 bola vykonaná medzinárodná preprava podľa medzinárodného nákladného listu č. X. Cena bola vyúčtovaná faktúrou č. 7182 v celkovej sume 14 153,- Kč. P. z vyúčtovanej sumy zaplatila len sumu 2000,- Sk. Žalovaný v priebehu celého konania namietal pasívnu legitimáciu, že z jeho strany nebola prejavená vôľa uzavrieť zmluvu o prevzatí dlhu slobodne a vážne, a že doklady neobsahujú podstatné náležitosti zmluvy o prevzatí dlhu, a to identifikáciu osoby dlžníka a identifikáciu osoby preberateľa. Súd vyhodnotil predmetné doklady tak, že neobsahujú podstatné náležitosti v zmysle § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

V danom prípade bola spochybnená vôľa žalovaného s vykonaním takéhoto právneho úkonu, keďže žalovaný už v odpore proti platobnému rozkazu namietal, že predmetné doklady podpisoval ako konateľ spoločnosti P., s.r.o. a nie ako fyzická osoba. Pričom uviedol, že doklad z 15. júna 2000 podpísal z dôvodu privolania policajnej hliadky, ako i z dôvodu, že mal strach zo žalobcu. Skutočnosť, že žalobca trval na tom, aby žalovaný predmetné doklady podpísal, súd vyhodnotil tak, že vôľa zo strany žalovaného nebola prejavená slobodne a vážne.

Ďalej dospel k záveru, že predložené doklady nemajú náležitosti zmluvy o prevzatí dlhu podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zák. absentuje konkretizácia dlžníka a pôvodného dlžníka. Je síce špecifikovaná faktúra, ale faktúra nebola neoddeliteľnou súčasťou predmetných listinných dôkazov, o ktorých žalobca tvrdil, že sú zmluvou o prevzatí dlhu, preto nemožno usudzovať, že sa o takúto zmluvu jedná. Ide o záväzok spoločnosti P., s.r.o. Takisto dôkazy nepovažoval za uznanie záväzku. Vzhľadom na to, že právny úkon prevzatia dlhu v zmysle § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd považoval za neplatný, a tieto dôkazy podľa jeho názoru nesplňujú ani uznanie záväzku v zmysle § 323 Obchodného zákonníka, lebo žalovaný voči žalobcovi nemal žiadny osobný záväzok, súd žalobu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť. Uviedol, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, lebo nehodnotil všetky vykonané dôkazy samostatne a súčasne vo vzájomnej súvislosti. Je toho názoru,

že súd mal doklady z 22. septembra 1999 a 15. júna 2000 hodnotiť s ďalšími dôkazmi, týkajúcimi sa vecí, t.j. najmä s faktúrou č. 7182, na ktorú účastníci v týchto dokladoch odkazujú. Súd prvého stupňa považuje právny úkon z 22. septembra 1999 za neurčitý, lebo z jeho obsahu je zrejmý iba odkaz na faktúru č. 7182, ktorá nie je neoddeliteľnou súčasťou listín z 15.6.2000 a 22.9.1999.

Žalobca s týmto právnym názorom nesúhlasí, pretože takýto záver súdu považuje za rozporný so skutočnosťami zistenými v konaní. Žalobca je toho názoru, že pri posúdení obsahu faktúry a listín z 22.9.1999 a z 15.6.2000, je zrejmé, že žalobca je veriteľom, pôvodným dlžníkom je P. a novým dlžníkom žalovaný, ktorý záväzok zaplatiť faktúru považoval za svoj osobný záväzok. Ďalej uviedol, že logicky je možné vyvodiť z uvedených dokladov, že žalovaný opätovne uznal tento záväzok za svoj osobný záväzok.

Preto v tejto súvislosti daný úkon považuje za úkon urobený v zmysle ustanovenia § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nesúhlasí s tým, že uvedené právne úkony sú neurčité. K tomuto záveru súd dospel nie vlastným hodnotením dôkazov, ale prevzatím stanoviska žalovaného, ktoré stanovisko žalovaný uvádzal ako svoju obranu. Nevzal do úvahy ani výpoveď svedkyne Mgr. D.J., výpoveď žalobcu ale predovšetkým žalovaného. Žalovaný, ktorý opakovane písomne vyhlásil, že záväzok zaplatiť faktúru, je jeho osobným záväzkom, nie je možné inak vykladať.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Je toho názoru, že všetky skutočnosti uvedené v odvolaní sú len účelové. Je toho názoru, že ide o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 37 Občianskeho zákonníka, a túto absolútnu neplatnosť nie je možné žiadnym spôsobom konvalidovať.

Súd prvého stupňa uznesením z 18. septembra 2006 uložil žalobcovi zaplatiť na účet krajského súdu zálohu na trovy konania v sume 1552,- Sk.

Rozhodol tak poukazom na ustanovenie § 141 ods. 1 OSP a na skutočnosť, že na návrh žalobcu 18. mája 2006 bol vypočutý svedok Mgr. D.J., ktorá si uplatnila svedočné, a ktorej svedočné bolo priznané.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca.

Žiadal napadnuté uznesenie zrušiť. Uviedol, že súdom prvého stupňa vyčíslené náklady na svedka žiadnemu účastníkovi konania v rozsudku neboli uložené zaplatiť. Odôvodnenie rozsudku neobsahuje ani zmienku o nákladoch na svedočnom, preto podľa jeho názoru nemôže byť platená ani záloha na tieto náklady. Ďalej poukázal na skutočnosť,

že dôkaz už bol vykonaný, preto považuje za nelogické, aby na tento dôkaz platil zálohu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal odvolania podľa ust. § 212 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku je dôvodné. Odvolaniu proti uzneseniu nevyhovelo.

Podľa ustanovenia § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kto bez dohody s dlžníkom prevezme dlh zmluvou s veriteľom, stane sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi.

V zmysle citovaného ustanovenia zmluvou medzi veriteľom a preberateľom bez účasti pôvodného dlžníka nový dlžník preberie dlh vedľa pôvodného dlžníka. Veriteľ môže požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobcom na základe písomnej objednávky spoločnosti P., s.r.o., R. vykonal prepravu tovaru z Popradu do Dčína. Táto skutočnosť bola preukázaná aj medzinárodným nákladným listom č. X. Táto skutočnosť nie je medzi účastníkmi sporná. Nie je sporná ani cena za prepravu tovaru, ktorú žalobca vyúčtoval spoločnosti P., s.r.o. Ružomberok faktúrou č. 7182 v sume 14 151,- Kč so splatnosťou 4. januára 1999. Spornou medzi účastníkmi zostala skutočnosť, či žalovaný, ktorý bol v čase objednania prepravy a vzniku povinnosti zaplatiť za prepravu, konateľom spoločnosti P., s.r.o., R., prevzal dlh pôvodného dlžníka v sume 11 646,- Kč na základe písomných právnych úkonov, vykonaných 22. septembra 1999 a následne 15. júna 2000.

Doklad z 22. septembra 1998 obsahuje uznanie záväzku z faktúry č. 7182 s tým, že ako osobný záväzok ho zaplatí v sume 11 646,- Kč fyzická osoba podpísaná nečitateľným podpisom. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že ide o podpis žalovaného. Následne 15. júna 2000 účastníci konania uzavreli písomnú dohodu, v ktorej sa žalovaný znovu zaviazal sumu 11 646,- Kč s odkazom na vyššie uvedené uznanie, že ju zaplatí v splátkach poštovou poukážkou s presne dohodnutými termínmi platieb. Ďalej je tam uvedené, že žalovaný sa rozhodol opäť záväzok dobrovoľne vyrovnať. Podpis žalovaného je doplnený čitateľne napísaným menom, priezviskom a číslom občianskeho preukazu žalovaného. Tak na dôkaze z 22. septembra 1999 ako aj dôkaze z 15. júna 2000 žalovaný nie je označený ako konateľ spoločnosti P., s.r.o., R., ale ako fyzická osoba. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že ako konateľovi mu nepochybne bol známy rozdiel medzi konaním štatutárneho orgánu spoločnosti a konaním fyzickej osoby. Navyše ako konateľ spoločnosti pôvodného dlžníka mu bol známy dlh, ktorý je predmetom sporu, preto pri podpise vyššie uvedených dokladov vedel, že ide o záväzok spoločnosti P., s.r.o., R. preto ak mal v úmysle

záväzok uznať ako štatutárny orgán pôvodného dlžníka, tak mal túto skutočnosť vyjadriť buď v texte, alebo pri svojom podpise. Nakoľko tak neurobil, nie je možné jeho nesporný podpis vyhodnotiť ako podpis štatutárneho orgánu.

Ďalej súd prvého stupňa dotazom na Obvodné oddelenie Policajného zboru v R. zistil, že na oddelení nie je evidovaný žiadny priestupok ani trestné oznámenie voči účastníkom konania. Zo záznamu zo služby konanej 15.6.2000 vyplýva, že hliadka vykonala zákrok u Ing. P.B., ktorý uviedol, že ho obťažujú Ing. V.P. a Mgr. D.J., a bolo zistené, že uvedené osoby prišli od Ing. B.P. žiadať sumu 11 646,- Kč.

K tejto skutočnosti bola vypočutá aj svedkyňa Mgr. D.J., ktorá uviedla vo výpovedi, že žalovaný dobrovoľne podpísal osobný záväzok. Žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia, že 15.6.2000 doklad podpísal pod nátlakom, nenavrhol iný dôkaz. Z dôkazov vykonaných na zistenie okolností, za ktorých účastníci konania podpísali dohodu z 15. júna 2000, nevyplýva, že na žalovaného bol zo strany žalobcu vyvíjaný taký nátlak, žeby nemohol prejaviť svoju vôľu. Žalovaný ako konateľ pôvodného dlžníka bol oboznámený s predmetným záväzkom pôvodného dlžníka a ak nemal vôľu prevziať dlh, mal opakovane pri podpise listín (z 22.9.1999 a z 15.6.2000) uviesť obchodné meno pôvodného dlžníka a svoju funkciu, ak tak neurobil, konal ako fyzická osoba a ide o jeho záväzok.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe vyhovel, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (§ 220 OSP).

Žalobca napadol odvolaním aj uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým mu bolo uložené poukázať na účet krajského súdu 1552,- Sk ako preddavok na trovy dôkazu.

K odvolaniu žalobcu je potrebné uviesť, že s vykonaním dôkazného prostriedku ako je výpoveď svedka, sú spravidla spojené náklady, lebo svedkovi prináleží náhrada hotových výdavkov a ušlého zárobku (svedočné). Ak si svedok svoj nárok uplatní v stanovenej lehote, súd mu svedočné prizná.

Súd môže uložiť povinnosť zložiť preddavok na náklady dôkazu. Túto povinnosť môže uložiť účastníkovi, ktorý dôkaz navrhol.

V prejednávanej veci vykonať dôkaz svedeckou výpoveďou Mgr. D.J. navrhol žalobca. Súd prvého stupňa preto rozhodol v súlade s ustanovením § 141 ods. 1 OSP, keď žalobcovi uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy navrhnutého dôkazu. Úspešný účastník má v konaní nárok na náhradu nákladov, ktoré mu vznikli. Medzi tieto náklady patria aj trovy dôkazu (§ 137 OSP).

Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa

ust. § 219 OSP potvrdil.

V konaní úspešný žalobca má právo na náhradu účelne vynaložených trov konania (§ 142 ods. 1, § 224 ods. 1 OSP). Žalobcovi v konaní vznikli trovy zaplatením súdneho poplatku 865,- Sk a 850,- Sk, na svedočnom 1552,- Sk a náhrada cestovného na pojednávania 14.4.2004, 20.4.2006, 18.5.2006, 16.8.2006 a 21.2.2008, štyrikrát B. – Ž. po 2493,- Sk a B. - Bratislava a späť 1820,- Sk. Spolu trovy žalobcu predstavujú sumu 15 059,- Sk.

**P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.**

V Bratislave, 21. február 2008

**JUDr. Anna Marková, v.r.**  
**predsedníčka senátu**